

At credite Licetus, femem non nutriti, & tamen vivere, quia reperitur in ipso ea caloris, & humiditatis aequalitas, quam ipse imaginatur? quod si hoc ille vult, doceat necesse est peculiarius, quomodo de hinc femem nutritum egeat, & quae nam causa aequalitatem illam tam exquisitam, tam cito, brevi nempe nonnullorum dierum spatio, destrueret possit.

Verum invero ad ea, quae Licetus contra nostram opinionem opponit, breviter ita responsum volo: imbecillum calorem non supponi in jejuniatibus simpliciter, sed respective, at difficile, immo impossibile est probare id, quod sibi Licetus assumit probandum, nimirum nullum eorum abstinentium fuisse imbecilli caloris, immo contrarium facilius probaret, quia abstinentes omnes pene, & ut plurimum foeminae sunt, quae crudiori abundant sanguine, ex cuius abundantia caloris arguitur imbecillitas. Neque dicat, eas fuisse juvenulas, & ob id calorem habuisse fortem, quia notum est, juvenulas ut plurimum pati menstruorum defectum, ex quo quis ignorat sanguinis crudioris plurimum aggregari, ex cuius copia calor alias vegetus & fortis obruatur, & debilis evadat? Nec ad probandum minus difficilis est altera negativa, quod abstinentes pituita & cruditatibus non abundaverint, & ex superioribus satis falsitatis convincitur.

Quod autem tam anxie laborat Licetus, invenire, ubinam loci assereret pituita, ex qua abstinentes aluntur, quiescat jam à labore, nam in quavis corporis parte eam asservari posse alias sibi etiam confecta credimus: non eget autem Natura tam rigorosa & exquisita, ac immutabili operandi regula ad suos effectus celebrandum, non enim philosophatur illa, cum necessitate urgente quicquam molitur: trahit undecunque oportuerit, expellit quocunque liberit, & quacunque sibi visum fuerit; in via, inaccessa, sibi inconsueti, intentata, incompleta adit, nullo tempore, nullo modo, nullo ordine servato. atqui hinc miracula in Natura apparent. Itaque abundante ubicunque pituita, Natura eam sibi in alimentum immutare potest, modo & via, ac medio nobis vel incognito, vel incomperato.

Ad id, quod Licetus dicit de constrictione pororum cutis, qui etiam stomachari videtur circulatione, quam diximus fieri ab evaporatione pituitae ad extimas partes, respondeo, hanc non esse conditionem tantopere necessariam, ut non existimem aliquando absque illa fuisse nonnullos abstinentes; sed in pluribus eam potuisse considerari, & neque excrementorum conversionem in alimentum, neque circulationem illam vaporum, neque illam pituitae evaporationem esse quicquam praeter Naturam, cui omnia facilissima sunt, & cuius ingenium in operando longe satis nostram exuperat cognitionem, sed profecto, ut dixi, non est hic aptus locus satisfaciendi omnibus iis, quae Licetus adducit ad hanc nostram sententiam infirmam, aut ad suam ipsius corroborandam, alias autem quandocunque liberit accuratius me satisfacturum promitto, nunc cum Iurisperitis agentem ad alios me convertere omnino improbandum mihi videtur.

Acceptatis ergo jam pro veris historiis omnibus, & experientiis à quamplurimis doctissimis viris enarratis, & ab ipso diligentissimo pariter, & eruditissimo Liceto in unum congestis, jam inde clarissime patet, longum jejunium, nimirum non modo quod ad quadraginta dies, sed ad plures menses, & annos toleretur, esse rem maxime naturalem, ni-

hilque in se miraculose continere, sed potius rari, quod quidem in pluribus veritatem habere est manifestum. neque tamen, his non obstantibus, dicendum est, semper jejunium longam tolerantiam à Natura esse; sed fuisse interdum supernaturalem, & miraculosam: quemadmodum ergo longum jejunium tunc naturaliter toleratur, cum praedicte omnes conditiones in unum coierint, caloris nimirum imbecillitas, vel absolute, vel respective, crudorum humorum & pituitae copia, ejus tamen Naturae & qualitatis, quam supra monuimus, & ut plurimum constrictio pororum cutis, sic ubi eae conditiones defuerint (quarum iudicia advertentibus poterunt esse conspicua) jejunium ultra naturalem terminum sequeptem, aut novem, vel decem, aut ad summum undecim dierum toleratum, miraculosum erit, & causam habebit supernaturalem. tale dicendum fuisse jejunium Moylis in monte Sina, tale item fuisse jejunium Heliae pergensis ad montem Dei Horeb, tale demique Christi Domini in deserto. Fortun, Fidel, lib. 2. de relat. Med. cap. 2. & tale insimul nonnullorum aliorum servorum Dei, si de quibus tale quid praedicatur, quod Sanctae Romanae Ecclesiae acceptum, ac probatum, & pro miraculo canonizatum fuerit.

Ratio vero, ob quam jejunium in his miraculosum fit, in illis vero nequaquam, non alia est, nisi quia illi, quicquid in contrarium probare conatus fuerit Licetus, omnino nutriebantur, non externo, sed interno alimento, neque alter illi vivebant, quam caeteri homines, & animalia vivunt, nempe per nutritionem; at vero in Christo Domino, atque in aliis miraculose jejunantibus omnis cuiuscunque alimentum subministratio deficiebat, non externi solum, sed etiam interni, quod posset illis vitam fulcire, quae idcirco miraculose omnium evidenter incolumis permanebat, non enim naturaliter possibile est, animal mortale vivere absque eo quod vel externum, vel internum habeat nutrimentum. concordat cum hac opinione Mercurialis, var. lect. lib. 6. cap. 12. vel dici potest, virtute divina augeri vires alimentorum per anteaquam tempus assumptorum, ut credi potest de Helia, de quo dicitur: Et ambulavit in fortitudine cibi illius, quasi illum cibum tantae virtutis fecisset Deus, ut toto eo spatio pro alimento sufficeret.

S V M M A R I V M.

- 1 In miraculis celebratis per infirmorum sanationem diligens examen faciendum.
- 2 Multae sanationes morborum miraculose sunt.
- 3 Morbi, quos ex miraculo sanatos fuisse praesumere debeamus, quas habere debeant conditiones.
- 4 Morbus ex miraculo sanatus debuit esse curati vel impossibilis, vel difficilis.
- 5 Morbus ex miraculo sanatus debuit esse gravis.
- 6 Morbus ex miraculo sanatus non debuit esse in ultima parte situm.
- 7 Sanatio ex miraculo facta debet esse facta subito, & in instanti.
- 8 Monstra in Arte contingunt.
- 9 Sanatio ex miraculo debet esse undecunque perfecta.
- 10 Aliqui ex multa fide, & imaginatione sanantur.
- 11 Vnus morbus in alium miraculose transfertur.
- 12 Sanatio miraculosa procedere debet diverso modo, quam naturalis.
- 13 Sanatio per insignem evacuationem facta est naturalis.
- 14 Naturaliter etiam interdum aliqui subito a morbis sanantur.

- 15 Crises, quae per insignes evacuationes fiunt, maxime adestur sanationem fuisse naturalem.
- 16 Sanationes morborum omnes in sacra historia absque ulla insigni evacuatione successerunt.
- 17 Morbi ex miraculo sanati non debent esse egrotantibus familiares, & quomodo hoc intelligendum.
- 18 Mulieres difficiliore morbos patiuntur, quam viri.
- 19 Lunatici qui dicuntur.
- 20 Lunaticus morbus est mensura, & molesta Epilepsia.
- 21 Lunatici à Damoniaco differunt.
- 22 Epilepsia est morbus curati difficilis.
- 23 Epilepsiam in pueris esse sanabilem, quando sit verum.
- 24 Demon non cedit nato albus remedii, & n. 34.
- 25 Demones arte Medica an ejici possunt.
- 26 Nullum potest esse naturale remedium de directo contra Demones.
- 27 Demombus quatenus substantia quaedam spirituales sunt, & Metaphysicae, nihil naturale est contrarium.
- 28 Contraria sunt sub eodem genere.
- 29 Naturalia remedia Demoniaco conferre quomodo sit verum.
- 30 Naturalia remedia ab Ecclesiae ceremoniis, & precibus induunt virtutem supernaturalem.
- 31 Demones gaudere humore melancholico, quomodo intelligendum. num. seq.
- 32 Melancholico humore superabundante, mores sunt Paralytici qui sunt. (desiderios.)
- 33 Appetentia qui videntur.
- 34 Celsi locus à Mercurialis perperam adductus.
- 35 Paralysis ut sanabilis sit, quatenus requirantur.
- 36 Paralysis in sacra historia curatae naturaliter sanabiles non erant.

- 65 Latio aquarum quarumcumque confert ad lepram.
- 66 Hydrops est morbus curata difficilis.
- 67 Morbi omnes à Christo Domino sanati difficles, immo impossibiles curati erant ope humana.
- 68 Miracula sunt ad Dei gloriam.
- 69 Sterilitatis duo genera in sacris adnotantur.
- 70 Sterilitas Sarae, & Elisabeth qualis.
- 71 Sterilitas Sarae, & Elisabeth naturaliter erat irreparabilis.
- 72 Nullus post septuaginta annos masculum generare potest.
- 73 Sterilitas in aliis mulieribus sacrae historiae enarrata an esset naturaliter reparabilis.
- 74 Serpentes in Hebraeos immixti in deserto suorum venenosissimi, & maxime exitiales.
- 75 Serpens aeneus remedium supernaturale fuit in figuram Christi Domini.
- 76 Serpentes in Hebraeos immixti non fuerunt tunc primum à Deo creati.
- 77 Sanatio Malchi servus Pontificis quomodo fuerit miraculosa.
- 78 Pars animalis viventis à suo principio decisivitate commovetur.
- 79 Ezechias naturali remedio curatus est, & quale miraculum fuerit ejus sanatio.
- 80 Nonnulli claudi ab intero per accidens interdum sanati.

De miraculosa infirmorum sanatione.

Q V A E S T I O VIII.

IN hoc miraculorum genere, quia plurimum decipi homines contingit, exquisito examine opus esse palam est, quod prudenter admonet Rocca de Canoniz. sanct. c. 25. tam multae enim praedicantur miraculose infirmorum sanationes, ut plures multo ex miraculo, quam ex Natura, aut Artis ope sanitati restitui credantur. Immo neque tempus illum à saeculi initio repertum est, in quo frequentissimi hujusmodi miracula facta non praedicuntur; neque ulla gens tam barbara, atque à divino cultu aliena unquam fuit, quae egrotantium plurimos ex superiorum virtute sanari sibi non persuaserit. hinc falsorum Deorum delubra ac templa, votivis tabellis undequaque refertissima, confluente vulgo, cui casus, & ignorantia multa imponunt, ad referendas superis gratias ejus, quam eorum favore credebatur reportatam sanitatem. Multa quoque & apud nos hujusmodi miraculose infirmorum sanationes quotidie, immo in horas, ac momenta audiuntur; quae tamen ut plurimum iis, qui naturales rerum causas investigant, ab ipsis naturalibus causis vulgo ignotis emanasse sensu ipso apparent; non tamen idcirco omnes naturaliter procedere obstat asseverandum; multae enim interdum non naturaliter, sed à supernaturali causa fiunt. Quod ipse Hipp. in lib. de decen. hab. insinuare videtur his verbis: Medicina, inquit, multum Deos colere comperitur, tum vero Medici Diis plurimum concedunt; neque enim supervacaneam potentiam sibi arrogat; cum siquidem ipsi multa aggrediuntur, in multis tamen ab iis superantur. Multae ergo morborum curationes immediate à Deo omnium bonorum datore miraculose emanant, inter quas peculiariter illae fuerunt, quae in utroque testamento enarrantur, ac deinceps eae, quas S. R. E. Sanctorum meritis









